

Museum. Men foruden at man altsaa kunde bidrage til et Mindemuseum, kunde man ogsaa bidrage til Mindesmærker for Kong Christian IX. Der var Kontrakter, hvor man forpligtede sig til at give et vist Beløb til et Mindesmærke for Christian IX eller til Dronning Louises Stiftelse eller til et godgørende Selskab, Fængselshjælpen. Agenterne virkede altsaa med disse forskellige Ting: Man kunde efter Behag give 25,000 Kr. til et Mindesmærke for Christian IX eller til et Mindemuseum for Christian IX eller til Dronning Louises Stiftelse, eller hvad man nu kunde finde paa. Men faktisk er det, at Pengene ingen Sinde ere gaaede dertil. Faktisk er det, at der ikke, i alt Fald saa vidt jeg kan se, er oprettet noget Mindemuseum eller rejst noget Mindesmærke for Christian IX for de Penge, som kom ind paa den Maade.

Denne Larsen, som her er Tale om, er en Mand, som lever af at forhandle Æresdiplomer og Medailler for Udlandet. Han har dem, han er ligefrem Grosserer i disse Ting. Naar en Mand ønsker at faa en Medaille fra Udlandet for nedsaltede Sild eller en anden Vare, saa henvender han sig til Direktør Larsen, og denne skaffer ham et saadant Hædersdiplom eller Medaille. Direktørens Agenter berejste paa den Tid Landet og forhandlede ogsaa danske Ordensdekorationer og danske Titler. Bladet „Politiken“, som har taget sig af denne Sag, oplyser om Direktør Larsen blandt andet følgende — jeg tillader mig at citere et kort Uddrag af „Politiken“:

„Under Presseudstillingen her i København, ved hvilken Larsen en Tid var Sekretær, blev han for første Gang præsenteret for Kongen, en Præsentation, som han efter eget Udsagn senere har haft Lejlighed til at forny ved andre officielle Lejligheder.

Alberti traf han ogsaa og blev en god Bekendt af ham.“

De ville se, at det er en Mand, som er meget virksom. Han gør Kongens og Justitsministerens Bekendtskab, og hans Forretning er at handle med Ordener og Titler.

Jeg skal gøre opmærksom paa, at denne Udtalelse staaer i „Politiken“ paa den Tid, da Alberti var Justitsminister, men den blev ikke modsagt hverken af Alberti personlig eller af hans Organ „Dannebrog“, som ellers var meget ivrigt til at demtere Ting, der kunde skade Ministeriet. „Politiken“ forfulgte Sagen

ved at opsøge Hr. Larsen i hans Hjem, og dør førte Hr. Larsen og „Politiken“ en Samtale om Sagen. „Politiken“ siger:

„— Vidste De da med Bestemthed, at De var i Stand til at skaffe Hr. Wulff et Ridderkors?“ — den Mand, som her er Tale om, som han havde handlet med, var en Boghandler Wulff.

„— Nej, ikke bestemt, men jeg troede det!“

„— Hvorfor troede De det?“

„— Det siger jeg Dem Fanden splintre mig ikke!“

Det viste sig da ogsaa, at Larsen hverken ved den Lejlighed eller senere har givet Oplysninger. Direktør Larsen var altsaa et af de Mellemlid, som en højtstaaende Embedsmand i Aarhus sigtede til, naar han sagde til et Højreblad: Der er Mellemlid mellem dem, der ønske Dekorationer, og dem, der give Dekorationer. Jeg vil nok sige, at det maa være hyggeligt for de ærede Medlemmer, der have Ordensdekorationer, at vide, at det er saadan en ganske almindelig Salgsvarer, og at Dekorationerne have saa og saa mange Penges Værdi. Hvis der er nogle af de ærede Herrer, der have faaet deres Dekorationer gratis, have de gjort en god Forretning. Hvis man tænker sig, at det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) skulde have betalt sine Dekorationer, som jeg antager løbe op til over $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. i Penges Værdi, vilde det ikke have været nogen ringe Udgift, men det ærede Medlem har aabenbart faaet sine gratis, og nu ved han altsaa, at han ligger inde med en ganske betydelig Pengeværdi i sine Dekorationer.

Jeg skal tillade mig at gaa over til, hvorfor disse Mellemlid standsede deres Virksomhed. Det skete derved, at en af Agenterne blev opdaget. Det var en Professor Saabye. Han blev afsløretovre i Jylland af et Højreblad. Det er saa meget bedre, at det er Højrepressen, der her har været virksom, thi hvis det havde været den socialdemokratiske Presse, vilde De maaske have tvivlet, men det er gode, solide og højt ansete Højreblade, som ere engagerede i denne Sag. „Aalborg Stiftstidende“ skriver i Marts 1908 en Artikel om den Sag. Jeg skal tillade mig at citere et ganske kort Uddrag af denne Artikel. Det lyder saaledes: „I Efteraaret var Professor Saabye i Aalborg for at sælge Kors og Titler. Han optraadte her som ulastelig, sortklædt Gentleman med Ordensbaand i Knaphullet. Han ringede forskellige Personer op og fik dem paa en